

Розділ перший

Минулого Гелловіну

Я негайно пошкодувала про своє рішення. Коли переді мною відчинилися парадні двері двоповерхового мінімасточки, що його Бронвін орендувала на *Airbnb*, я побачила своїх однокласників: усі в костюмах, у яких не соромно було би прийти на вечірку навіть у Голлівуді. І мене раптом пройняло страхом.

Вони сміливі. І приголомшливі.

А я... ні.

Я прийшла вдягнена у грабіжницю. Створення цього костюма потребувало неабиякої креативності: беремо чорні джинси, чорний гольф, чорні черевики, чорну в'язану шапку та рукавички, а також фетрову п'ятибаксову маску з *Amazon*, і — вуаля! Викрутилася, знайшла бюджетний варіант.

І я справді так одяглась.

От тільки не стала брати з собою наволочку, напхану фальшивими грошима, бо таких наволочок у мене

дві, й обидві — із квітчастим візерунком, що трохи зіпсувало б образ «грабіжниці». А ще боялася, що з наволочкою щось трапиться, а в *Target* цей набір більше не продається. Та це не означало, що мені начхати, що мене запросили на одну з тих славетних вечірок Бронвін Кемпбелл, адже мені не було начхати.

Ой як не начхати.

Та водночас я не хотіла, щоби з мого вигляду стало зрозуміло, що це запрошення для мене має значення. Ну, тобто, якби я прийшла в якомусь надзвичайно складному костюмі — скажімо, трону із «Гри престолів», — то мої однокласники просто не зводили би з мене глузливих поглядів, адже всі ці гелловінські перевдягалки для дітлахів, а ми ж старшокласники престижної академії Баррінгтон. Що означає «ми вже не діти». Навіть якщо шістнадцять мені виповниться лише за кілька тижнів.

Одне слово, я знову вдалася до перевіреної стратегії «не треба мати такий вигляд, наче дуже стараєшся», що неодноразово доводила мені свою ефективність раніше.

Але не сьогодні.

Бо всі вони були вдягнені так, наче приперлися, бляха, на бал Інституту костюма музею «Метрополітен».

А я, коли не брати до уваги фетрової маски, була у своєму повсякденному одязі.

Величезна помилка. Та, здається, цього ніхто й не помітив.

Гості вечірки, неуважно на мене глянувши, поверталися до того, що робили доти, хай навіть вони нічого й не робили.

Чи добрий це знак? Хз.

Шлунок мені трохи закрутило. Далося взнаки друге невдале рішення цього вечора — поцупити маленьку пляшечку піно-гріджію з доволі великої колекції вин, що їх роздають під час авіаперельотів і яка належала Теї — моєї

сусідці по кімнаті. Тея тримала ці вина у квадратному холодильничку, схованому в її шафі.

Ще на першому тижні навчання вона мені сказала, що я можу взяти одну, якщо хочу, тож технічно це навіть крадіжкою не було. Потім про це більше не згадувалося, а наші стосунки в підсумку звелися до ввічливого вітання в тих рідкісних випадках, коли ми з нею перетиналися. Тож на 100 % я не була впевнена. Але мені справді потрібно було набратися сміливості перед походом на цю вечірку.

Ну, і я взяла пляшечку.

До цієї престижної школи в Коннектикуті я приїхала лише в червні, але всю свою увагу як влітку, так і зараз, восени, приділяла тому, аби не провалитися у навчанні — спілкування з однолітками до моїх пріоритетів не входило.

Й ось результат: провівши тут п'ять місяців, я не маю жодного друга й, мушу визнати, почувалася дуже самотньою. А сьогодні випала нагода це змінити. Адже на мою електронну пошту прийшло запрошення від Бронвін — вона вперше мені щось написала.

А Бронвін ніхто й ніколи не відмовляв.

Принаймні я про це не чула.

Вона була дочкою магната в галузі нерухомості й вважала себе дуже перспективною б'юті-інфлюенсеркою з — як вона обожнювала всім нагадувати — більш як двадцятьма тисячами підписників.

«І їхня кількість зростає!»

А тут я, яка востаннє постила щось в інстаграмі два місяці тому.

Це було фото мого сніданку. Аж чотири вподобайки отримала, одна з яких — від мами.

Раптом серце тривожно загупало і я почала пітніти.

Мій погляд забігав просторою вітальнею, не знаючи, на чому спинитися — так багато всього там відбувалося.

Оглушливий шум музики. Дим найрізноманітніших сигарет, деякі з них навіть не заборонені.

І костюми... Ох-хо-хо.

Я помітила Джозі Саттон у блискучій золотистій сукні-флапері з рясною бахромою, банданою на голові та довгим сигаретним мундштуком, яка п'яно балакала з моєю майже зниклою безвісти сусідкою по кімнаті Теєю та її хлопцем Бу, які були одягнені як Клер і Джеймі з серіалу «Чужоземка». Костюм космонавта, що був на Гейнсі Алдері, гадаю, був справжнім і, господи... здається, Лендон Сінклейр справді був одягнений у костюм трону із «Гри престолів».

Про що я цієї миті думала? Я почувалася дитиною, яка намагається сісти за стіл до дорослих.

Якби зараз я просто розвернулась і пішла, то ніхто й не помітив би, що я взагалі приходила. Можливо, варто спробувати «активніше соціалізуватися» іншого разу, коли атмосфера буде не така напружена.

Наприклад, на випускному.

— Привіт, Фінлі.

Розвернувшись до людини, яка промовила моє ім'я, опиняюся обличчям до обличчя з...

— Артур? — примружилась я.

Або принаймні мені здалося, що це був Артур Чакрабарті Вотеркресс. На відміну від інших наших однокласників, Артур був одягнений значно стриманіше — в ідеально пошитий смокінг, який, імовірно, коштував цілий статок, а його чорнильно-чорне волосся було гладко зачесане назад, від чого цей хлопець здавався геть не таким, як я звикла його бачити на двох наших спільних з ним заняттях і території кампусу.

— Бонд, — абсолютно неемоційно відповів він.

Артур недбало затиснув своїми пухкими губами незапалену сигарету, а ще від нього ледве відчутно пахло

вином — і це мене здивувало. Він ніколи не здався мені тусовщиком. Радше заучкою, як я. Втім, ми обоє все-таки перебували на вечірці, і я вже відчувала ефект випитої крихітної пляшечки вина, тому не мені було його судити.

— Що? — розгублено спробувала я перекрикнути гучну музику.

— Джеймс Бонд, — повторив Артур, показавши на себе. — Версія у виконанні Шона Коннері. А точніше — з «Доктора Ноу». Все інше — імітація.

Я ледве стрималася, аби не закотити роздратовано очі. Ох і йолоп.

Хоча тепер, коли я глянула на нього уважніше, то мусила визнати, що вигляд він має навіть...

— Артуре! Ось ти де!

Ми одночасно обернулися, і всередині мене все наче обірвалося, бо до нас, наче птеродактиль, спускалася королева Бронвін у досконало відтвореному образі Попелюшки версії Лілі Джеймс — на її розкішному рудому волоссі сиділа білява перука, а блакитна сукня як дві краплі води схожа на ту, що була на Попелюшці після перетворення Хрещеної Феї.

Бляха. Вона мала просто фантастичний вигляд.

Бронвін ледве глянула в мій бік — уся її увага була прикута до Артура.

Вона подала йому охолоджений келих для мартіні, у якому хлюпотіла якась прозора рідина, а на дні лежав скручений шматочок шкірки лимона.

— Збвтати, не перемішувати, — сказала вона, широко всміхаючись. — Як ти і просив.

Я здивовано підняла брову. Нічого собі, який сервіс. І це дивно, оскільки Артура навряд чи можна було назвати душею компанії. Принаймні судячи з того, що я бачила. Не те щоб я стежила, куди він ходить — зовсім ні.

Та тепер мені не давало спокою: невже між ними щось є?

Останнє, що я чула, — це те, що Бронвін зустрічалася з якимось хлопчиною на ім'я Прескотт зі школи Майо на півночі штату Нью-Йорк, — і єдина причина, чому мені було відомо цей факт її особистого життя, у тому, що Бронвін згадувала про нього в кожній третій розмові, яку я чула за її участі. («Прескотт каже, що більше не поїде кататися на лижах на гору Ланкастер після того, як побував на гірськолижних курортах штату Нью-Йорк»; «Прескотт надіслав мені цю коробку цукерок з Бельгії. Хіба ж не диво?!»; «Прескотт познайомився із Дрейком! На концерті! Він прислав мені селфі!»)

— Красно дякую, — сказав Артур, беручи з її рук келих. — Будьмо, — додав він, зробив ковток і кивнув. — Дуже смачно.

Його виразний англійський акцент додавав образу Бонда неабиякої переконливості.

— Прескотт каже, — кокетливо всміхнулася Бронвін, — що я роблю найкращий мартіні з горілкою.

Ага, ось і він — старий добрий Прескотт.

— Не хочеш спробувати ковточок? — спитав Артур, раптом обернувшись до мене й піднявши келих. Якби він не дивився просто на мене, я вирішила б, що він звертається до когось іншого.

Не сказати, щоб ми з Артуром багато спілкувалися впродовж тих кількох місяців, що я вчилася у Баррінгтоні. Ну, якщо не вважати спілкуванням те, що він похмуро дивився на мене, бо у перший день занять я зайняла його улюблене місце в аудиторії.

— Ні, дякую, — ввічливо всміхнулась у відповідь.

Окрім піно-гріджію, я майже нічого не пила, і, звісно, не збиралася напиватися, догнавшись іще й горілкою.

Артур знизав плечима та зробив ще один ковток.

Тепер і Бронвін помітила мене, її блакитні очі нагадували лазери.

— Фінлі?

Я кивнула.

— Не впізнала тебе.

Мені аж в очах потемніло від хвилювання, але треба було щось відповідати, і показала собі на голову.

— Просто волосся сховала.

Не сказати, що дуже кмітлива відповідь, але хоч би точна. Найупізнаваніша риса моєї зовнішності — довге біляве волосся — справді було сховане під в'язаною шапкою. А ще на мені була дешева маска, що зненацька почала викликати свербіж.

— Зрозуміло, — сказала Бронвін і, знову переключивши увагу на Артура, усміхнулася йому. — Маєш чудовий вигляд.

— Красно дякую, — кивнув він.

Вона вже було набрала у груди повітря, аби сказати щось іще, аж раптом, до роздратування Бронвін, у розмову втрутилася Джозі, схопивши її за передпліччя. Щоправда, Джозі була занадто п'яна, аби помітити незадоволення хазяйки вечірки.

— Ходімо вип'ємо! — закричала своїй найкращій подрузі.

Бронвін хотіла відмахнутися від неї, аж раптом з'явилися вдягнений космонавтом Гейнс і хлопець у костюмі Божевільного Капелюшника, якого, я майже впевнена, звали Гоулі Чен, і потягли її кудись углиб будинку.

— Пий! Пий! Пий! — кричали всі довкола.

Щойно вона зникла з моїх очей, дихати одразу стало вільніше.

Обернувшись, я виявила, що Артур здивовано на мене дивиться.

— Ти мім? — запитав він.

Я нахмурилась.

— Що? Ні! У мімів білі обличчя.

— Не в усіх.

— А я впевнена, що в усіх.

— Гадаю, це не обов'язково.

— Ти в нас експерт із мімів?

— А такі існують?

— Експерти є з будь-чого. До того ж у мене маска.

Міми маски не носять.

— Гм-м-м, — невизначено протягнув він, а тоді кивнув. — Зрозумів! Ти — Веслі з «Принцеси-нареченої»!

— Веслі — хлопець.

— Та знаю я. Але ніяк не можу зрозуміти, що в тебе за костюм, — махнув він рукою на мій наряд.

— Я — грабіжниця, Артуре.

— А... — нахмурився він. — А хіба в такий костюм не входить полотняний мішок? Бажано з усяким награваним.

— Ні, якщо ти ще не встиг нічого награвіжити.

— Здається, немає слова «награвіжити».

— Є, можеш перевірити у словнику.

— Займуся цим за першої нагоди, — здивовано вигнув він брову.

Тепер я таки закотила очі. Я замислювалася, щоб якось відв'язатися від нього, та не зробила цього. Зрештою, було не схоже, щоб на цій вечірці хтось інший горів бажанням зі мною спілкуватися, а Артур, здається, нікуди не поспішав. Навіть якщо і складалося враження, наче йому нудно.

Та це міг бути його звичний стан.

— Як гадаєш, — ні сіло ні впало спитав він, — навіщо ми тут потрібні?

Я не поспішала відповідати, сподіваючись, що він дасть своєму запитанню контексту, але зрозуміла, що ні.